

poletna dvorišča morski dim izdihavajo, a v moki
 morja še steptana prst vzhaja! z lastnim rojstvom
 zazidan v temo, čopič mehkebo molčanje boža.
 s prodom okrašen se nad mirno telo pne odblesk zraka.

Lidija
 Gačnik

Zvezde so

POD ZVEZDAMI so zvezde, da jih gledaš
 da si nemočen pod njihovim svodom
 vznemirjen v gromu sle
 ki je kruh in voda
 vrč, v katerem mlado vino kipi
 so zvezde, da jih gledaš

tvoj pogled je trnjav in prsten
 v jutru te bisernice s krvjo napolnijo
 krvavi nož kot žezlo plapola
 nad tvojim grlom — prebodenim
 že tisočkrat v ajdovskih nočeh
 tvoj pogled je trnjav in prsten

so zvezde, da jih gledaš
 božajoč sinjeni prah v ščipu luninem

da boš lahek in mehak
 ko z milim petjem rojenice pridejo
 v razbitem vrču, s posušenim kruhom
 lahke razkriljene ti peruti padajoče
 sle pripno, da boš rojstvo in smrt
 so zvezde, da se v njih utrinek
 mrtev spremeniš

VRH GORE vrh gore zapojem starka veselo
 moje roke so s travami prepredene
 voda drhteča v koreninah spi
 v ustih se zemlja topi sanjava
 da se spremeni v deviški cvet
 da v krvi bela praprot zajechi

desetnica zavržena blazna žena sem
 z raztrganimi rokami
 za nebom grabim
 utrujena od mrtvih smehov
 izpita v sli telesa
 ki je voda-ogelj postalo
 desetnica zavržena blazna žena sem

s prazno malho popotno palico odhajam
 s kresnim semenom na prsih uvelih
 da se vrh gore v grobu zbudim

PREDAJANJE ko bom pesem vzplapolala
 v globini tvoje struge
 se mehko drhteča spojila
 s krikom neba
 bodo moji tihi odmevi
 drhteli med zidovi
 vriskajočega smeha
 na čereh utrujenih
 bom dušo izgubila
 bela vetrnica v snegu
 gola v deviškosti
 svojega debela

krvava v drgetu cveta
 ko se ječe odpira
 se boji noževega rezila

ko bom drhtenje lista
 med vzbočenimi ledji
 se bo osulo aprilsko cvetje
 in sladostrastje bo pustilo
 grenek madež v pesmi
 kot vedno ko odhajaš
 v mrtve oceane

Sonja
 Korošec

Na zidovih ogledalo kriči

KRIK Kristali so zaihteli
 Zvok se spremenil je v srebrni stok
 Ure so porumenele in obvisile v temi
 Rože so ovenele v plavem prtu

Joj

Na cvetovih sanjajo zaljubljene oči
 Mesto spi v globini zelene reke
 Na bregu osamljeni ljudje
 Violine so kot slutnje